

ЛЕВСКИ И ПИЯНИЯТЪ БЕЙ

Апостолъ Левски и Димитъръ псалтътъ еднажъ, съ коне, за Дупница на пѣтъ, отбили се въ Балановскитѣ ханове да си починатъ и се отморятъ.

Апостолътъ нарочно и изкустно облѣченъ билъ въ расото на попъ, а пѣтникътъ — другаръ Димитъръ плалтътъ, предрешенъ като кюстендилски шоппъ.

Но бей единъ, съседенъ чифликчия, пиянъ-залянъ, натрясканъ като пѣнъ, поискалъ да прегледа тескерето на дрипавия попъ поседналъ вънъ.

Набързо беятъ взрѣлъ се въ тескерето, повърналъ го и крѣсналъ той: — Добре, но мене ми се иска попъ да яздя, а не да гледамъ попско тескере!

Ханджията и пѣтниците въ хана захванали съ добро и съ говоръ мекъ да молятъ бей, да го увещаватъ, че грѣшно е да язди святъ човѣкъ.

Но бей, съсъ главата си пияна, на пукъ на всичко се заинатилъ, присвилъ юмруци, ядно се заканилъ и съ укори къмъ попа приближилъ.

Тогава Левски кипналъ, ловко скочилъ, притисналъ злия турчинъ за грѣцмულъ, съборилъ го, на рамото му стѣпилъ, и право въвъ лицето го заплюлъ.

Апостолъ Левски и Димитъръ псалтътъ, възседнали на своитѣ коне, оставили следъ себе си далече пияниятъ да пѣшка и кѣлне.

ЛЮБОМИРЪ ДОЙЧЕВЪ